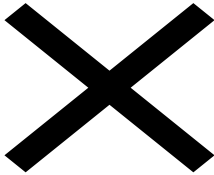

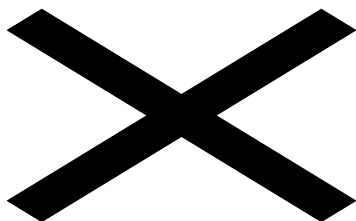
**CENTENARUL STUDIOULUI CINEMATOGRAFIC
AL ARMATEI ROMÂNE**

Cinematograful în țara noastră a iubit încă de la apariția sa uniforma militară. Majoritatea actualităților pe care le înregistrează sunt legate de armată. Armata, la rândul ei, conștientă de importanța imaginii atât pentru informarea opiniei publice cât și pentru instrucție, se arată interesată de cinematograful încă de la începuturile sale, sprijinind realizarea primului film de lung metraj românesc (Războiul de independență - 1912), dar abia în 15 noiembrie 1916, în plin război, își creează, obligată de necesitățile frontului, propriul Serviciu Foto cinematografic. La nașterea cinematografului militare românești ursitoare a fost

Armata Franceză, care nu doar a sprijinit nou-născuta ci a preluat creațiile sale pentru a le proiecta concetățenilor săi. Și azi, de veți căuta, veți găsi în arhiva armatei franceze pelicule realizate de Studioul Foto Cinematografic al Armatei Române.

După război creează propriile sale filme de lung metraj (Datorie și sacrificiu, Vitejii neamului), dar avântul îi este brusc frânat de veșnica problemă: banii! Căci armata se dotase cu aparate de proiectie și de filmat, doar că tot efortul său financiar trebuie luat de la capăt, pentru că în 1930 cinematograful prinde glas!... Al Doilea Război Mondial îl găsește însă pregătit. Trece în subordinea Secției Propagandă ca apoi să treacă în directă subordonare a Marelui Stat Major. Creează Jurnalul de război pe care îl va trimite în cinematografele din țară și din țările aliate pe toată durata celui de Al Doilea Război Mondial. Pe lângă aceasta realizează marile sale documentare de război, dintre care amintim Războiul sfânt, Odessa în flăcări, Escadrila albă. Armata își creează, la Marele Stat Major, prima școală românească de pregătire a operatorilor cinematografici.

Ocupația sovietică și schimbarea regimului fac ca după război arhiva Studioului Cinematografic al Armatei să fie serios împuștinată. O parte este confiscată de ocupant, iar o altă parte, neconformă cu noua ideologie, este pur și simplu arsă... Iar în 1953, după modelul marelui frate de la răsărit, Studioul este desființat și sarcina sa este preluată de studioul de stat de filme documentare „Alexandru Sahia”.

Abia zece ani mai târziu, pornind de la cineclubul de la Casa Centrală a Armatei, se creează Serviciul Cinematografic al Armatei, care preia tradiția înaintașilor iar în 1972 își schimbă numele în Studioul Cinematografic al Armatei, astăzi un nume de renume.

Și premiile încep să curgă... Mari și mici, interne și internaționale.

După 1990, Studioul e obligat să țină pasul cu schimbările tehnice și tehnologice, trecând la producția pe bandă magnetică iar apoi la producția digitală. În 2003, Studioul este desființat ca unitate militară separată și integrat în Trustul de Presă al Ministerului Apărării Naționale. Vremurile însă au fost dificile, din 56 de membri, cât avea în anii '80, astăzi Studioul Cinematografic este iar ca la începuturi: are doar 7 membri. Asta nu l-a împiedicat să continue să ia premii, mari și mici, chiar și un mare premiu (!) la festivalurile de film militar interne sau externe.

În acest an aniversar au fost organizate, în colaborare cu Academia Română, o expoziție multimedia și un Simpozion internațional iar la Cercul Militar Național au fost proiectate, lună de lună, câte un film din producția sa.

OCTAVIAN BRÂNZEI

**INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ** *Independența
prin Cultură*